

sygn. akt. VIII K 221/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Igor Tuleya

Ławnicy: Anna Ładan, Danuta Peplowska - Cytrynowska

Protokolant: Bartosz Budziński

w obecności Prokuratora: Ireneusza Szeląga

po rozpoznaniu w dniu 13.12.2017 r.

sprawy:

T. W. syna W. i Z. z d. J. urodz. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 27 marca 2017 r. około godz. 21:40 w okolicy Dworca (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży plecaka z zawartością w postaci trzech telefonów: N., H. i S., koszulki oraz żywności o łącznej wartości 130 zł., po wcześniejszym zastosowaniu przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń metalową pałką, pięścią i kopnięć po całym ciele na szkodę P. W. (1);

tj. o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k.

2. w dniu 27 marca 2017 r. około godz. 21:55 na ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100 zł, po wcześniejszym groźeniu połamaniem nogi pokazywaną pałką oraz uderzeniu pięścią w twarz na szkodę S. L.;

tj. o przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k.

I. T. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to :

a) za czyn opisany w pkt 1 na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w pkt 2 na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza T. W. karę łączną 1 (roku) i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 marca 2017 r. do dnia 13 grudnia 2017 r.;

IV. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w W. – adw. K. S. kwotę 1440 zł. (jednego tysiąca czterystu czterdziestu złotych) podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem udziału w sprawie obrońcy z urzędu;

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Igor Tuleya

Anna Ładan Danuta Peplowska-Cytrynowska

Sygn. akt VIII K 221/17

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k. w zakresie dotyczącym oskarżonego T. W., Sąd Okręgowy na podstawie art. 424 §3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 167/17 w dniu 21 września 2017 roku (data prezentaty) wpłynął akt oskarżenia, którym m.in. T. W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 27 marca 2017 roku około godziny 21:40 w okolicy Dworca (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży plecaka z zawartością w postaci trzech telefonów: N., H. i S., koszulki oraz żywności o łącznej wartości 130,00 złotych, po wcześniejszym zastosowaniu przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń metalową pałką, pięścią i kopnięć po całym ciele na szkodę P. W. (1),

tj. o czyn z art. 280 §2 k.k. ;

2. w dniu 27 marca 2017 roku około godziny 21:55 na ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100,00 złotych, po wcześniejszym groźeniu połamaniem nogi pokazywaną pałką oraz uderzeniu pięścią w twarz na szkodę S. L.,

tj. o czyn z art. 280 §2 k.k.

(T. V, k. 3-7 akt sądowych VIII K 167/17, k. 10-12 – akt oskarżenia)

Podczas rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt VIII K 167/17 w dniu 23 listopada 2017 roku obrońca oskarżonego T. W. – adw. K. S. w trybie art. 387 §1 k.p.k. wniosła o wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, 1 roku pozbawienia wolności, albowiem rola pana W. przy obu czynach była drugorzędna i bierna i jego jedyną winą było to, że nie pomagał pokrzywdzonym, ale nie zadawał ciosów i nie groził niczym pokrzywdzonym. Pouczona przez Przewodniczącą o konieczności precyzyjnego przedstawienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze, w szczególności w kontekście, że oskarżonemu zarzucono popełnienie dwóch czynów zabronionych, cofnęła swój wniosek w trybie art. 387 k.p.k. Już po zarządzonej przerwie w/w obrońca ponownie złożyła wniosek w trybie art. 387 k.p.k. i wniosła, przy przyjęciu nadzwyczajnego złagodzenia kary, o wymierzenie kary 1 rok pozbawienia wolności za I. czyn i 1 rok pozbawienia wolności za II. czyn oraz wymierzenie kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyzszy wniosek poparł oskarżony T. W.. Prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi - przy uwzględnieniu art. 60 §2 k.k. Natomiast obecny oskarżyciel posiłkowy S. L. nie sprzeciwił się wnioskowi.

(T. V, k. 143-146v akt sądowych VIII K 167/17, k. 3-6v – protokół rozprawy głównej)

Oskarżony **T. W.** przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego przed Prokuratorem w dniu 29 marca 2017 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania Prokuratora wskazał, że w dniu 27 marca 2017 roku w godzinach wieczornych chodził w okolicach Al. (...) w W., ale on nikogo nie okradł ani nie pobił. Przebywał wtedy z osobami, których wcześniej nie znał - w tym z dwoma mężczyznami, z którymi go zatrzymano. Nie pamiętał czy ci mężczyźni kogoś okradli i kogoś pobili. Był wtedy pijany i mało co z tego wieczoru pamiętał - ocknął się na ulicy (...). Pamiętał tylko, że z tymi mężczyznami planowali coś wypić, ale więcej nic nie pamiętał.

(T. I, k. 136-137 akt sądowych VIII K 167/17, k. 13-13v – protokół przesłuchania podejrzanego)

W trakcie posiedzenia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie sygn. akt II Kp 795/17 w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania w dniu 30 marca 2017 roku podejrzany wyjaśnił, że nie do końca wie o co jest podejrzany, coś tam słyszał. Następnie, nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wskazał, że nic nie pamiętał, był pijany. Natomiast w W. znalazł się, ponieważ przyjechał odwiedzić kolegę.

(T. I, k. 154-155 akt sądowych VIII K 167/17, k. 14-14v – protokół posiedzenia)

Podczas rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt VIII K 167/17 w dniu 23 listopada 2017 roku oskarżony T. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania, w zakresie pierwszego zarzucanego mu czynu wyjaśnił, że był przy tych ludziach i tym zdarzeniu ale nie znał sprawców. Wskazał, że z obecnych na sali osób był pan H., który posługiwał się rurką, ale nie wiedział czy pan K.. Przebiegu zdarzenia nie pamiętał dokładnie. Na pewno był na tym przystanku gdzie było sporo ludzi a potem miał iść do sklepu. Ktoś wyjął rurę i kogoś bił, oskarżony myślał, że to jakaś awantura. Przyznał się, że nie udzielił pomocy, nie wiedział jak zareagować. Nie widział, aby napastnicy coś zabierali. Miał pieniądze przy sobie, około 12 złotych. Po tym, z uwagi na szok pamiętał dopiero, jak znalazł się na ul. (...), gdzie pił z współoskarżonymi piwo i znowu doszło do jakiejś akcji. W. bał się i nie wiedział jak zareagować. Myślał, że wcześniej kogoś bił i teraz znowu. Nie wiedział, czy nie spotkał współoskarżonych przy sklepie (...). Zauważył, że jakby był trzeźwiejszy, to by unikał takich sytuacji. Bał się, że jak powie iż nie pójdzie, to sam dostanie rurką, dlatego zdecydował się pójść z nimi. Nikt mu nie groził.

W zakresie drugiego zdarzenia wyjaśnił, że byli wszyscy we trzech i szedł S. L. a H. go zaczepił. Oskarżony stał dużo dalej i chciał uciec. Stał około 2-3 metrów od zdarzenia, bo kombinował jak uciec. Nie uciekł chyba ze strachu, nie wiedział co robić. Może jakby było więcej ludzi na ulicy to by uciekł. Nie wiedział, jak zareagować. Rura chyba była wymachiwana, ale czy była użyta tzn. czy ktoś nią uderzał, to nie pamiętał. Nie przypominał sobie, aby widział, jak któryś z współoskarżonych używał przemocy wobec S. L. - oni tylko straszili, słyszał krzyki. Używali słów wulgarnych i gróźb. Nic nie wiedział, aby któryś z nich zabrał S. L. pieniądze ale wiedział, że potem one były. C. H. mówił, że je ma. Potem podjechała policja zaraz za tym miejscem, jak dochodzili do (...). Razem we trzech odeszli z miejsca zdarzenia w stronę (...). Nie wiedział, jak ich opuścić. Myślał, że może na dworcu ich zgubi.

Ponadto, nie przypominał sobie żadnych uderzeń ze strony pana K..

(T. V, k. 143-149 akt sądowych VIII K 167/17, k. 3-9 – protokół rozprawy głównej)

Po wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy T. W., podczas rozprawy głównej przed tut. Sądem w dniu 13 grudnia 2017 roku w sprawie sygn. akt

VIII K 221/17 oskarżony treść zarzutów zrozumiał i podtrzymał wniosek o wydanie wyroku skazującego. Skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Ponadto, potwierdził odczytane mu wcześniejsze wyjaśnienia. Podtrzymał wniosek o wydanie wyroku skazującego w takim wymiarze, że za każdy z popełnionych czynów: kary jednego roku pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego podtrzymał wniosek o wydanie wyroku skazującego. Natomiast oskarżyciel publiczny wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Ponadto, zawiadomieni prawidłowo pokrzywdzeni nie oponowali.

(k. 29-30v – protokół rozprawy głównej)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, nie pozostawił wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego T. W. w zakresie zarzucanych

mu czynów. Co prawda oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże w sposób jednoznaczny potwierdził swój udział w obu dokonanych rozbojach, oraz wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego odpowiednich kar - zgodnie z ustaleniami poczynionymi w porozumieniu z obrońcą.

Analizując przesłanki określone w art. 387 §§1 i 2 k.p.k., Sąd uznał, że wszystkie z nich zostały spełnione w niniejszej sprawie, co uwarunkowało możliwość uwzględnienia wniosku złożonego przez obrońcę T. W. o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego i wymierzenie kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Oskarżony złożył wniosek w momencie wymaganym przepisami prawa, zaś Prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi. W zakresie wniosku nie oponował występujący w sprawie oskarżyciel posiłkowy S. L. oraz ujawniony pokrzywdzony P. W. (1).

Okoliczności obu przestępstw, zdaniem Sądu, również nie budzą wątpliwości. Sformułowanie „okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości” oznacza,

że z tej instytucji można korzystać wówczas, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, cele postępowania zostaną osiągnięte - mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości - a strony postępowania nie sprzeciwiają się temu wnioskowi. Zauważyć przy tym wypada, że ów brak wątpliwości dotyczy wszystkich istotnych okoliczności

w sprawie. Dociekaniu - w kontekście sprawdzenia istotnych okoliczności w sprawie - podlega nie tylko kwestia sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale wszelkie

te okoliczności, które są istotne dla ustaleń o odpowiedzialności karnej sprawcy. Niewątpliwie, do takich właśnie okoliczności popełnienia przestępstwa należy ustalenie, czy oskarżony popełnił (czy też nie) zarzucany czyn, jaki i kiedy, bądź w jakim przedziale czasowym czyn popełniono. Konieczność dociekania w przedmiocie ewentualnego wystąpienia ujemnych przesłanek procesowych (...) dotyczy wszystkich postępowań, w tym

i postępowania prowadzonego w jednym z trybów konsensualnych. Tylko tak szeroko pojmowana dodatnia synteza „istotnych okoliczności sprawy” może prowadzić

do uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności (wyrok SN z dnia 24 września 2014 roku, sygn. akt IV KK 278/14).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony T. W. ostatecznie nie przyznał się do samego faktu „bicia” czy „kradzieży”

tj. czynnego udziału w rozboju, jednak już do biernego udziału w w/w przestępstwie tak.

W związku z tym, choć nie wprost, przyznał się do współsprawstwa analizowanych obu czynów zabronionych, bowiem, jak trafnie zauważył Prokurator, nie odciął się on w żaden sposób od czynności sprawczych realizowanych przez kolegów, nie zapobiegł dalszemu rozwojowi wypadków, nie wezwał pomocy, nawet nie próbował powstrzymać K.

i S.. Należy zauważyć, że przestępstwo z art. 280 §2 k.k. nie wymaga do wypełnienia znamion, aby każdy z oskarżonych posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem. Wystarczające jest, aby posłużył się nim jeden z oskarżonych, a drugi (jak w tym przypadku) akceptował ten fakt i działał wspólnie z osobą posługującą się takim narzędziem. Ponadto, oskarżony już samą swoją obecnością wpływał na stan psychiczny pokrzywdzonych, wywołując wrażenie przewagi liczebnej napastników. Taka rola została mu przeznaczona w dokonanym rozboju i taką też pełnił dokonując przestępstwa w ramach współudziału. Na fakt współsprawstwa z w/w mężczyznami wskazują także wydarzenia już po dokonaniu pierwszego z rozbojów, kiedy to W. pozostał z napastnikami i w analogiczny sposób zachował się przy dokonaniu drugiego rozboju.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 §2 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonanym przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania a skierowanych

na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na: użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Podjęcie którejkolwiek z tych czynności jest środkiem do celu, jakim jest zabór w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej. Sama groźba natychmiastowego użycia przemocy, stanowi niewątpliwie zewnętrzną emanację (werbalną lub pozawerbalną) zapowiedzi użycia przez sprawcę siły fizycznej, możliwej do zrealizowania na miejscu zdarzenia, gdzie ofiara nie będzie miała możliwości ucieczki lub innego uniknięcia zastosowania wobec niej przemocy. Celem groźby jest wpłynięcie na psychikę ofiary i złamanie w ten sposób woli jej oporu, co w konsekwencji ma stworzyć warunki do dokonania zaboru. Groźba natychmiastowego użycia przemocy nie musi być wyrażona wprost, ale może także wynikać z faktycznego zachowania sprawcy (por. J. Satko, Głosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 października 1992 roku, II AKR 98/92, s. 101-102).

Zachowanie oskarżonego T. W. wyczerpywało znamiona dwóch przestępstw - kwalifikowanego rozboju opisanego w art. 280 §2 k.k. Oskarżony bowiem zarówno w dniu 27 marca 2017 roku około godziny 21:40 w okolicy Dworca (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży plecaka z zawartością w postaci trzech telefonów: N., H. i S., koszulki oraz żywności o łącznej wartości 130,00 złotych, po wcześniejszym zastosowaniu przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń metalową pałką, pięścią i kopnięć po całym ciele na szkodę P. W. (1); jak i w dniu 27 marca 2017 roku około godziny 21:55 na ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100,00 złotych, po wcześniejszym groźeniu połamaniem nogi pokazywaną pałką oraz uderzeniu pięścią w twarz na szkodę S. L..

W tym miejscu należy zaznaczyć, że dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 280 §2 k.k. niezbędne jest wykazanie - oprócz znamion określonych w art. 280 §1 k.k. - faktu posłużenia się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w przypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę władztwa nad rzeczą jej posiadacza oraz faktyczne objęcie jej we władanie przez sprawcę.

W doktrynie podkreśla się, że wystarczającym jest, iż niebezpieczny przedmiot zostanie co najmniej okazany na początku rozboju lub w jego trakcie (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 1973 roku, III KR 32/73, OSNKW 1973, Nr 11, poz. 143; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 marca 1995 roku, II AKR 59/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 14). Co więcej „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem,

tj. zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu -
- w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (zob. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2015 roku, II AKa 45/15;
wyrok SA w Katowicach z dnia 29 stycznia 2015 roku,
II AKa 481/14).

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że T. W. współdziałał ze sprawcami, którzy w trakcie rozboju albo czynnie używali niebezpiecznego narzędzia, jakim bez wątpienia była metalowa pałka o długości około 40 cm, lub grozili bezpośrednim jej użyciem wpływając negatywnie na psychikę pokrzywdzonych.

Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia, bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności (zob. wyrok SN z dnia 27 września 1979 roku,

I KR 235/79). Działanie sprawcy popełniającego rozbój składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących.

Ponadto, jak trafnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 09 października 2014 roku, sygn. akt II AKa 288/14, „odpowiedzialności karnej

z art. 280 §2 k.k. odpowiada nie tylko bezpośredni wykonawca czynu zabronionego, ale także osoba, czy osoby z nim współdziałające. Działanie wspólnie z inną osobą należy interpretować jako współsprawstwo, którego istotą jest oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch, lub więcej osób, z których każda obejmuje swą świadomością realizację całości czynu przestępczego”. Konstytutywnym elementem współsprawstwa jest obok wspólnego wykonania przestępstwa (element przedmiotowy) także porozumienie łączące sprawców (element podmiotowy). Tym co rozszerza odpowiedzialność karną współsprawcy poza granice tego, co sam uczynił, jest świadomość i wola realizacji treści porozumienia. Trzeba przy tym zaznaczyć, że owo porozumienie może być zawarte zarówno w sposób wyraźny, jak i konkludentny (dorozumiany (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 29 września 2015 roku, sygn. akt II AKa 199/15).

W ocenie Sądu, w przypadku współdziałających kilku osób, do przypisania im przestępstwa rozboju nie jest wymagana żadna szczególna forma porozumienia. Może ono nastąpić nawet w sposób dorozumiany. Współsprawstwo zachodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy sprawcy uprzednio umówili się co do jego popełnienia ale również wtedy, gdy w trakcie dokonywania innego przestępstwa przedsięwzięli czynności zmierzające do realizacji rozboju.

W rozpatrywanym przypadku bez wątpienia należy przypisać oskarżonemu popełnienie zbrodni rozboju kwalifikowanego i określonego w art. 280 §2 k.k., bowiem skoro był on obecny na miejscu dokonywanych zbrodni, w niewielkiej odległości, a zatem musiał wiedzieć i widzieć jak zachowywali się pozostali oskarżeni i nie zareagował w żaden sposób na posługiwanie się w stosunku do pokrzywdzonych wspomnianą metalową rurką i skoro nie odstąpił od kradzieży, to należało uznać, że akceptował on w pełni zachowanie pozostałych sprawców, który groził użyciem lub posłużyli się niebezpiecznym narzędziem w postaci metalowej rurki (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 18 lutego 2014 roku sygn. akt

II AKa 9/14).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że przypisane oskarżonemu czyny, okoliczności ich popełnienia oraz wina nie budzą wątpliwości. Świadczą o tym nie tylko wyjaśnienia oskarżonego T. W. (T. I, k. 136-137 akt sądowych VIII K 167/17, k. 13-13v – protokół przesłuchania podejrzanego; T. I, k. 154-155 akt sądowych

VIII K 167/17, k. 14-14v – protokół posiedzenia; T. V, k. 143-149 akt sądowych VIII K 167/17, k. 3-9, 29-30v – protokoły rozpraw głównych), ale również materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy sygn. VIII K 167/17, w szczególności w postaci:

- protokołów przesłuchania współpodejrzanych w postępowaniu przygotowawczym: S. K. (T. I, k. 129 – 130, 151 – 152, 291 – 292, 144) i H. S. (T. I, k. 143 – 144, 163 – 164, 144 – 145);
- zeznań świadków: P. W. (1) (T. I, k. 25 – 26); E. G. (T. I, k. 31); S. L. (T. I, k. 38 – 39, 227 – 228);
- zeznań świadków na podstawie art. 333 §2 k.p.k.: P. W. (2) (T. I, k. 43); P. S. (T. I, k. 44 – 45); M. S. (T. I, k. 47); P. D. (T. I, k. 48 – 49);
- dokumentów zawnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia: protokołów zatrzymania (T. I, k. 5, 10, 19); protokołów użycia alkometru (T. I, k. 9, 18, 23); protokołów przeszukania osoby (T. I, k. 7 – 8, 15 – 17, 21 – 22); protokołu zatrzymania rzeczy (T. I, k. 12 – 14); protokołu oględzin osoby (T. I, k. 28 – 29); dokumentacji medycznych (T. I, k. 40, 171 – 172; T. II, k. 204); protokołu oględzin rzeczy i osoby (T. I, k. 51); informacji dot. zatrzymanych (T. I, k. 56a, 87); protokołów oględzin rzeczy (T. I, k. 60 – 61, 62 – 63); protokołów okazania (T. I, k. 79 – 81, 82 – 83, 84 – 85); protokołów oględzin osoby (T. I, k. 90 – 93, 94 – 97, 98 – 101); stwierdzeń tożsamości (T. I, k. 103, 104); informacji z KRK (T. II, k. 205 – 206, 207 – 210, 211 – 213); protokołu oględzin monitoringu (T. I, k. 115 – 123); postanowień o tymczasowym aresztowaniu (T. I, k. 148 – 149, 157 – 158, 160 – 161; T. II, k. 311 – 314, 314 – 316, 317 – 319; T. III, k. 427 – 429, 430 – 431, 432 – 433; T. IV, k. 630 – 632); wykazów dowodów rzeczowych (T. II, k. 225, 238; T. IV, k. 636); odpisów wyroków (T. II, k. 239 – 242, 250 – 252, 254 – 256); opinii sądowo – lekarskiej (T. II, k. 247); pokwitowania odbioru rzeczy (T. II, k. 258); opinii sądowo – psychiatrycznych (T. II, k. 259 – 260, 387 – 388; T. III, k. 423 – 425; T. IV, k. 628 – 629); wywiadów środowiskowych (T. II, k. 266 – 267, 278, 391 – 393); dokumentacji medycznych podejrzanych (T. II, k. 320 – 372; T. III, k. 412 – 415, 435 – 627).

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w w/w zakresie, w jakim potwierdzają one jego winę i sprawstwo, za wiarygodne, albowiem korespondują ze sobą, są wzajemnie spójne i logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie współoskarżonych, świadków oraz w dokumentach zgromadzonych w przedmiotowej sprawie. Sąd oczywiście dostrzegł zabieg „umniejszania” przez oskarżonego swojej roli w dokonanych przestępstwach, jednak okoliczności te nie wpłynęły w znaczący sposób na samą wiarygodność jego wyjaśnień, a przez to na ustalenia w sprawie.

Autentyczność i prawdziwość pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej.

Mając zatem na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że zarówno istnienie przedmiotowych czynów, jak również sprawstwo i wina oskarżonego, w zakresie postawionych mu przez Prokuratora zarzutów, nie budzą wątpliwości.

Zdaniem Sądu, także ostatnia z przesłanek określonych w art. 387 §2 k.p.k., warunkujących możliwość uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego, tj. przeświadczenie, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, została w przedmiotowej sprawie spełniona. Nie ulega wątpliwości, że sprawca przestępstwa został wykryty i poprzez wydanie wyroku skazującego pociągnięty do odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił złożony przez obrońcę oskarżonego wniosek o wydanie wobec T. W. wyroku skazującego i wymierzenie zaproponowanych kar bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu, umożliwia zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa skrócenia rozprawy i orzeczenia kar - zgodnych z jego wnioskiem.

Ponadto, Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego w zakresie postawionych mu przez Prokuratora zarzutów, wyczerpało znamiona przestępstwa, którego kwalifikacja prawna zaproponowana przez Prokuratora - biorąc pod uwagę zakres i sposób działania oskarżonego - jest prawidłowa i w sposób ścisły i dokładny wskazuje na zakres przestępczych czynów, tj. że oskarżony w dniu 27 marca 2017, działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi sprawcami, z których jeden posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowej pałki, dokonał dwóch rozbojów w postaci kradzieży ruchomości i pieniędzy na szkodę P. W. (1) i S. L..

Sąd zaakceptował zaproponowane przez obrońcę oskarżonego kary pozbawienia wolności, rozważając wszystkie okoliczności, zarówno negatywne jak i pozytywne, jakie wpływać mogą na ich wymiar.

Przestępstwo z art. 280 §2 k.k. stanowi zbrodnię, zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Górna granica zagrożenia ustawowego wynosi natomiast 15 lat.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny. Za takim stanowiskiem Sądu przemawia przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra, sposób działania sprawców, w tym sam fakt groźby i bezpośredniego użycia niebezpiecznego narzędzia, oraz pobudki jakimi się kierowali, dokonując w/w czyny zabronione.

Jak zasadnie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach, w swoim wyroku z dnia 12 maja 2016 roku sygn. akt II AKa 91/16 „Co prawda przepis art. 280 §2 k.k. nie zna przypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 k.k., to jednak nie oznacza to, że pośród czynów objętych jego dyspozycją nie mogą mieć miejsca takie, które zawierają mniejszy od typowego ładunek społecznej szkodliwości czynu. Czasem może to oznaczać, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 280 §2 k.k. stanowić będzie represję niewspółmiernie surową w takim znaczeniu, jak przewiduje to art. 60 §2 k.k. i przemawiać za wymierzeniem kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem”.

Mając na uwadze okoliczność, że rola oskarżonego w popełnieniu w/w przestępstwa była zdecydowanie mniejsza niż pozostałych oskarżonych, (oskarżony bezpośrednio nie używał niebezpiecznego narzędzia lub nie groził nim pokrzywdzonym, jednak działał wspólnie i w porozumieniu w osobą posługującą się metalową pałką) tut. Sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzył oskarżonemu zgodnie z art. 60 §2 k.k.

w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. za każde z przestępstw karę nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, **tj. po 1 roku pozbawienia wolności za każde przestępstwo.**

Sąd uwzględnił jako okoliczności łagodzące pośrednie przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynu i ostatecznie złożenie w tym zakresie wyjaśnień, poboczną rolę oskarżonego przy popełnieniu przestępstw, stopień winy sprawcy, jego sytuację materialną i wysokość uzyskanej w wyniku rozbojów korzyści majątkowej. Zaś jako okoliczności obciążające przesłanki, które wpłynęły na ustalenie społecznej szkodliwości czynu, uprzednią karalność oraz działanie sprawcy w stanie nietrzeźwości.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności zastosowano zasadę asperacji. Kształtując powyższą karę na takim poziomie, Sąd miał na uwadze „globalny” stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych sprawcy (za które wymierzono sankcje jednostkowe), bliską zbieżność czasową jak i odstępów temporalne między nimi (oba czyny zostały dokonane w dniu 27 marca 2017 roku w odstępie 15 minut), dobro prawne jakie sprawca naruszył realizując każdą ze zbrodni (przestępstwa przeciwko mieniu o zabarwieniu zagrożenia zdrowia i życia) oraz cele kary w ramach prewencji indywidualnej i ogólnej. Realizacja kilku czynów zabronionych w tak bliskim odstępie czasowy w zestawieniu z kryminalną przeszłością oskarżonego, świadczy o pewnej konsekwencji, przyjęciu aspołecznej postawy życiowej, braku wyrzutów sumienia z powodu bezprawnych działań.

Z tych powodów, w punkcie II. wyroku na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I. i wymierzył oskarżonemu T. W. **karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.**

Mając na uwadze, że podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego oskarżony pozostawał osobą tymczasowo aresztowaną, Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k.

na poczet orzeczonej w punkcie II. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 marca 2017 roku (godzina 22:10) do dnia 13 grudnia 2017 roku (godzina 11:55).

W przekonaniu Sądu, zaproponowane we wniosku oskarżonego kary są więc adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, zaś w takiej postaci orzeczonej wobec oskarżonego kara łączną bezwzględno pozbawienia wolności w minimalnej wysokości spełnia cele kary, o których mowa w art. 53 §§1 i 2 k.k., i w swoim wymiarze będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego. Ponadto, będzie stanowiła dla niego realną dolegliwość, a także będzie zrozumiała społecznie, w tym w środowisku oskarżonego.

W punkcie IV., Sąd Okręgowy, na podstawie art. 618 §1 pkt. 11 oraz §2 k.p.k.

w zw. z §4 ust. 2 pkt. 1) i ust. 3, §17 ust. 1 pkt 2) i ust. 2 pkt 5) w zw. z §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 2016 r., poz. 1714) (z uwagi na wszczęcie śledztwa z dniem 29 marca 2017 roku i wpływ aktu oskarżenia w dniu 21 września 2017 roku - data prezentaty), zasądził

od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w W. – adw. K. S. kwotę 1.440,00 (jednego tysiąca czterystu czterdziestu) złotych, podwyższoną

o stawkę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu T. W. z urzędu.

Sąd uwzględnił nie tylko udział tego obrońcy podczas śledztwa oraz podczas rozpraw Sądu w dniach: 23 listopada i 13 grudnia 2017 roku (podczas posiedzenia Sądu w dniu 02 października 2017 roku nie był obecny), ale także wziął pod uwagę nakład pracy adwokata, w szczególności jego czas poświęcony

na przygotowanie się do prowadzenia sprawy oraz czynności podjęte w sprawie – w tym

w celu polubownego rozwiązania sporu i ostatecznie skierowanie wniosku w trybie

art. 387 k.p.k. W ocenie Sądu, zasądzenie na rzecz obrońcy wynagrodzenia minimalnego

w kwocie 1.140,00 złotych podwyższonej o stawkę podatku VAT jawiłoby się jako nieuwzględniające powyższych kryteriów. Wszystko wyżej wskazane uzasadniało ustalenie opłaty i przyznanie obrońcy wynagrodzenia ponad określone w Rozdziale

3. w/w rozporządzenia. W związku z tym, Sąd zasądził kwotę 1.440,00 zł, na którą złożyły się następujące opłaty:

- 300,00 zł - z uwagi na prowadzenie postępowania w formie śledztwa;

- 900,00 zł – z uwagi na obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją (maksymalnie 150% opłaty);

- 2 x 120,00 zł – z uwagi na 3 terminy posiedzeń/rozpraw (20% opłaty podstawowej za prowadzenie posiedzenia/rozprawy powyżej 1 dnia, w których uczestniczył obrońca).

Jedynie na marginesie należało zauważyć, że Sąd nie uznał za stosowne przyznanie opłaty

za udział obrońcy w posiedzeniach dotyczących przedłużenia tymczasowego aresztowania

i zażalenia na nie – na etapie śledztwa, gdyż na jego rzecz została zasądzona od Skarbu Państwa opłata w kwocie 300,00 złotych z tytułu udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu

na etapie śledztwa, która dotyczy wszystkich czynności wykonywanych przez obrońcę w toku tegoż postępowania, tj. w tym udziału w w/w posiedzeniach. Należy zauważyć, że zgodnie

z w/w rozporządzeniem opłata za udział w posiedzeniu dotyczącym przedłużenia tymczasowego aresztowania przysługuje wówczas, gdy obrońca został ustanowiony jedynie do udziału w tejże czynności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2017 roku

sygn. II AKa 71/17).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 §1 k.p.k. mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego.